עפ"א 65859/01/18 – משה זמירי נגד עירית עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 65859-01-18 זמירי נ' עירית עכו
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט שמואל מנדלבום
מערער	משה זמירי
נגד	
משיבה	עירית עכו

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

פסק דין

פתח דבר:

1. זהו ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בעכו (כב' השופטת א' זכריה) בח"נ 390-09-17 שניתן ביום 4.1.18 ביחס לשני אישומים של חניה על מדרכה.

ההליך בבית המשפט קמא:

2. ביום 3.9.17 הוגש כתב אישום (להלן-"**כתב האישום**") שייחס למערער- משה זמירי (להלן-"**המערער**") שני אישומים בגין חניה על מדרכה:

לפי **האישום הראשון**, המערער החנה את רכבו ביום 12.1.15 בשעה 9:32 ברח' שלום הגליל מול בית מס' 1 בעכו על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר ויוחסה לו בגין עובדות אלו עבירה לפי סעיף 5(ב)3 ל**חוק העזר לעכו (העמדת רכב והחנייתו)**, התשנ"א -1990 (להלן-"**חוק העזר**").

לפי **האישום השני**, המערער החנה את רכבו ביום 4.9.14 בשעה 12:45 ברח' החפיר המזרחי מול בית מס' 1 בעכו על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר. בגין עובדות אלו יוחסה למערער עבירה לפי סעיף 5(ב)3 **לחוק העזר.**

3. יש לציין כי בתיק קודם בע"א 37681-03-17 (להלן-"**התיק הקודם**") הוגשה בקשה להארכת מועד להישפט על ידי המערער ולאחר שבית המשפט קמא שמע את טיעוניו, בקשתו התקבלה והארכת המועד להישפט ניתנה ואולם משהצדדים לא הגיעו להסכמה, הוגש כתב האישום בשנה ההליך דנן.

4. המערער הודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט קמא הרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

5. המשיבה- עיריית עכו (להלן-"**המשיבה**") הותירה את גובה הקנס שיש להטיל על המערער בגין ביצוע העבירות נשוא כתב האישום לשיקול דעת בית המשפט קמא וציינה כי הקנס המקורי בגין האישום הראשון עומד על סך של 250 ₪ ואילו בגין ההאישום השני עומד על סך של 500 ₪.

6. לאחר שהורשע, המערער ביקש להקל בקנס שביקשה המשיבה להטיל עליו וזאת נימק בכך כי ביצע את העבירות מ"חוסר ברירה" שכן, לטענתו, הוא ואשתו סובלים מנכות ואשתו אף מתניידת באמצעות כיסא גלגלים כך שהוא חייב לטפל בה וללוות אותה לכל מקום. לגבי האישום השני טען המערער כי החנה ליד שוטר שגם החנה את רכבו על המדרכה ולאחר שראה את השוטר יוצא ממרכז קניות עם שקיות ביד, המערער חשב שאפשר להחנות באותו מקום ואף הניח על הרכב "תו חניה".

7. בית המשפט קמא קבע כי לאחר ששב ושמע את טיעוני הצדדים לעניין נסיבות החניה המתוארות ועיין שוב בטיעוני המערער בתיק הקודם, גם בהליך דנן לא עלה בידי המערער להציג כל אסמכתא לעניין מוגבלות בניידות שלו או של רעייתו על פי הנטען בתקופות הרלוונטיות לאישומים וכי התמונות שהוצגו ביחס לביצוע העבירות מעלות כי מדובר בשני האישומים בעבירה של חניה על מדרכה כאשר אחת העבירות בוצעה כאשר הרכב חונה במלואו על המדרכה והאחרת בוצעה כאשר הרכב חונה באופן חלקי על המדרכה. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי אף אין במסמכים שהוצגו על ידי המערער, כדי להצביע על טעמים מיוחדים להפחתת הקנסות מעבר לשיעורם המקורי, יחד עם זאת, נקבע, יש להתחשב במצבו הכלכלי והרפואי של הנאשם בכל הנוגע לפריסת תשלום הקנסות.

8. בסופו של יום, בית המשפט הטיל על המערער קנס בסך 700 ₪ וקבע כי הקנס ישולם ב-7 תשלומים שווים ורצופים בסך 100 ₪ כל אחד וזאת, נקבע, בהתחשב , בין היתר, בהודאת המערער, מועד ביצוע העבירות ושיעור הקנס המקורי.

הטענות בערעור:

9. להלן טענות המערער כפי שעלו בכתב הערעור, פרוטוקול הדיון שהתקיים בפני ביום 30.4.18 ומהשלמת טיעון בכתב שביקש להגיש במהלך הדיון (**מע/1**);

10. המערער חוזר וטוען כי החנה באותם מקומות המתוארים בכתב האישום "כבלית ברירה" וזאת בשל מגבלותיו הרפואיות ומגבלותיה של אשתו שבגינן הוא צריך ללוות אותה לכל מקום והפנה למסמכים שהציג בפני בית המשפט קמא, ביחס למצבו הרפואי ולמצבה הרפואי של אשתו, לרבות בהתייחס למגבלות הרפואיות מהן סובלים המערער ואשתו ואשר גורמות להם, לטענתו, להגבלה בהתניידות. המערער צירף גם איישור מטעם המוסד לביטוח לאומי מיום 22.10.17 שממנו עולה כי אשתו זכאית לגמלת סיעוד וטוען כי בגין הנכות שהוכרה לאשתו, היא זכאית גם להנחה בתשלום הארנונה.

11. המערער טוען עוד, ביחס להחניית הרכב על המדרכה מול הקניון, כי החניה לא הפריעה לאף אחד וכי לא מצא מקום חניה אחר.

12. לאור האמור, המערער חוזר ומבקש להטיל עליו קנס סמלי.

טענות המשיבה:

13. בדיון מיום 30.4.18 ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.

14. המשיבה ציינה כי המסמכים שצירף המערער להודעת הערעור לא הוגשו בבית המשפט קמא.

15. המשיבה הציגה במהלך הדיון תמונות המתעדות את ביצוע העבירות נשוא כתב האישום וטענה, ביחס לשני האישומים, כי המערער יכול היה להחנות את רכבו באיזור חניה מוסדר הנמצא בסמוך למקום בו החנה על המדרכה. לגבי החניה בעיר העתיקה, דהיינו ביחס לאישום השני, טענה המשיבה כי המערער החנה את רכבו על המדרכה באופן שמנע שימוש במדרכה.

16. המשיבה הבהירה כי לאור הטענות שהעלה המערער באשר למצבו הרפואי ומגבלותיה הרפואיות של אשתו, ולמרות שהטענות לא נתמכו בתעודות נכה כדין, הסכימה המשיבה להפחית את סכום ריבית הפיגורים בסך 400 ₪ וזאת בטרם הגיש המערער בקשה להישפט בתיק הקודם. זאת, טענה המשיבה, בנוסף להפחתת קנס המקור על ידי בית המשפט קמא בסך 50 ₪.

17. בהתייחס לטענותיו של המערער להפחתת הקנס, הפנתה המשיבה לעפ"א 68478-03-17 (מח' חי') **עריית עכו נ' בן מיכה אברהם** (24.4.17) שבו התייחסה כב' השופטת תמר נתנאל שרון לנסיבות או המקרים בהם ניתן להפחית קנס בעבירות מסוג העבירות נשוא כתב האישום.

18. בהתייחס לטענת המערער לפיה לא מצא מקום חניה אחר חוץ מהמקום שבו החנה את רכבו מול הקניון בעכו, הפנתה המשיבה לעפ"א (מח' ת"א) 38565-10-17 **עריית תל-אביב-יפו נ' לזר** (15.11.17).

19. המשיבה הפנתה במהלך טיעוניה גם לעפ"א (מח' ת"א) 2376-04-16 **עריית תל-אביב-יפו נ' מעוז** (**22.6.16**)שבו בוטלה הפחתת קנס מקור לנאשם הנושא תעודת נכה אשר החנה את רכבו על מדרכה שלא לפי הסיימים הקבועים בדין הרלוונטי. לאור האמור, המשיבה טוענת כי גם אם המערער היה נושא תעודת נכה כדין, עדיין לא היה מקום להפחתת קנס המקור וזאת בשל הצורה בה חנה על המדרכה שאינה עומדת בתנאים הקבועים בדין הרלוונטי להחניית רכבם של נושאי תעודת נכה שלא במקומות חניה המיועדים לנכים.

דיון והכרעה:

20. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור והמסמכים שצורפו לה, השלמת הטיעון מטעם המערער (מע/1) ופסק דינו של בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפני ביום 30.4.18 הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות כפי שאנמק להלן;

21. תחילה יש לציין את ההלכה שלפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש אלא במקרים חריגים בהם קיימת טעות בולטת או כאשר העונש שהושת ע"י הערכאה הדיונית מרמת הענישה הנהוגה [ראו: ע"פ 248/18 **אהרון גבאי נ' מדינת ישראל** (2.7.18) והאסמכתאות המפורטות שם].

22. איני סבור כי זה המקרה שבו תתערב ערכאת הערעור בעונש ואמעלה לא הוכיח כי מדובר בטעות בולטת או כי העונש שהושת על ידי בית המשפט קמא חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה ומטעם זה ניתן היה לדחות את הערעור ואולם אתייחס להלן גם לגופן של טענות המערער;

23. על עניינו חלה הוראת סעיף 230 ל**חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, התשמ"ב- 1982 הקובעת כך:

" **הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דינו לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו.**" (ההדגשות אינן במקור, ש.מ.).

בהתייחס לסיפא של הוראת סעיף 230 לעיל, לא אחת נפסק כי הפחתת הקנס המקורי לא תעשה כדבר שבשגרה, אלא בנסיבות מיוחדות שבהן קיימת מצוקה אמיתית, אחרת הדבר יגרום לשטוף התדיינויות סרק בבית משפט לעניינים מקומיים ולבזבוז משאבים [ראו לדוג' עפ"א (מח' ת"א) 2376-04-16 **עירית תל-אביב-יפו נ' מעוז** (22.6.16). (להלן-"**עניין מעוז**") ו -עפ"א 68478-03-17 **עירית עכו נ' בן מיכה** (24.4.17) אליהם הפנתה ב"כ המשיבה במהלך הדיון].

24. המערער, שעליו הנטל להוכיח התקיימותן של נסיבות מיוחדות כנדרש בהוראת סעיף 230 לעיל, לא הציג נימוקים להפחתת הקנס הקבוע בעבירות בהן הורשע בגין שני האישומים נשוא כתב האישום המצדיקים את הפחתתו ולא מצאתי מקום להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא בעניין זה בהעדר "נסיבות מיוחדות" במובן הסיפא של הוראת סעיף 230 ל**חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]**, התשמ"ב-1982;

25. אכן מהתיעוד הרפואי והמסמכים שהוצגו בפני ואשר ביחס לחלק מהם אף נטען על ידי המשיבה כי המערער לא הציגם בפני בית המשפט קמא, עולה כי המערער סובל בעצמו ממגבלות רפואיות שיש בהן, בשים לב גם לגילו, כדי להגביל את ניידותו וכך גם אשתו שאף זכאית לגמלת סיעוד מהמוסד לביטוח לאומי בגין נכות שהוכרה לה (מבלי שהוברר באיזה נכות רפואית מדובר). ואולם, אין במסמכים אלו לבדם, ובהעדר תעודות "נכה" כדין ביחס למערער או לאשתו, כדי לבסס את טענות המערער להגבלה בניידות שממנה סבל הוא או אשתו במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות ושיש בה כדי להצדיק החניית רכבו על המדרכה כפי שהחנה בשני המקרים המתוארים בכתב האישום כאשר בשניהם היתה למערער אפשרות להחנות את רכבו במקום חניה מוסדר סמוך למדרכה (חניון מוסדר השייך לקניון בעכו בסמוך למקום שבו החנה המערער(האישום הראשון) וחניון בסמוך למדרכה עליה החנה המערער בעיר העתיקה (האישום השני) כפי שטענה המשיבה והדברים לא נסתרו.

26. בנוסף לכך, מהסבריו של המערער לסיבות החניית רכבו על המדרכה בשני המקרים, כפי שטען בבית המשפט קמא והן בערעור, כלל לא עולה תמונה של "מצוקה אמיתית" שאילצה אותו להחנות את רכבו באופן בו החנה והמערער כלל לא הצביע על דחיפות כלשהי או צורך כלשהי שמנע ממנו לחפש מקומות חניה מוסדרים בסמוך למקומות בהם החנה בשני המקרים, או לפחות להמתין עד שיתפנה מקום חניה מוסדר, כאשר במקרה נשוא האישום השני (בעיר העתיקה) אף החנה את כל רכבו על המדרכה תוך חסימת הדרך להולכי רגל על המדרכה.

27. זאת ועוד, מקובלת עלי טענת המשיבה לפיה גם אם המערער ו/או אשתו היו מחזיקים במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות בתעודות "נכה", עדיין אין בכך כדי לסייע למערער או להצדיק הפחתת הקנס המקורי בגין החניית רכבו על המדרכה כפי שהחנה בשני המקרים נשוא כתב האישום. בהקשר זה אפנה לפסק הדין ב"**עניין מעוז**" בפסקה 6 וכן להוראת סעיף 2(א) ל**חוק חניה לנכים**, התשנ"ד-1993 המונה את התנאים שבהתקיימותם רשאי מחזיק תג נכה להחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו. בעניינו, לפי המתואר לעיל וכעולה מהתמונות שהוצגו על ידי המשיבה, התנאים המנויים בסעיף 2(א) לא התקיימו בשני המקרים נשוא כתב האישום. (ראה לדוגמא סעיף 2(א)(2) שלא התקיים במקרה שבפנינו)

28. מן המקובץ לעיל ובשים לב להתחשבות שכבר גילה בית המשפט קמא במערער בהפחתת הקנס ובשים לב להפחתת ריבית הפיגורים על ידי המשיבה ב-400 ₪ , אני מורה על דחיית הערעור.

29. המערער ישלם את הקנס בסכומים ובפריסה הכל כפי שנקבע בגזר דינו של בית המשפט קמא,ואולם לאור מצבו הרפואי של המערער ואשתו מצאתי לנכון להורות כי מועד התשלום ידחה עד לאחר מועד פסק דין זה , כך שהמערער ישלם את הקנס שנקבע ב- 7 תשלומים של 100 ₪ החל מיום 1.11.2018. ומבלי שהחייב יצבור ריבית ממועד פסק הדין ועד היום . ואולם הקנס לא ישא ריבית ממועד מתן פסק הדין של בית המשפט קמא עד היום.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©